

Jsem z kraje sv. Antonína, kam si mě moji rodiče přivezli z porodnice do malé vesnice pod Svatým Antonínkem. Vyrůstala jsem v tradiční katolické rodině. Po revoluci v roce 1989 jsme se s manželem Lubomírem a dvěma malými dětmi Tomášem a Kristinou odstěhovali do Prahy, kde jsme zůstali bydlet 12 let. Tam jsem se po narození syna Vojtěcha začala zapojovat do dění ve farnosti. Život z víry mě těšil a byl mojí posilou. Myslela jsem si, že mě Bůh už nemá čím překvapit. Jak velmi jsem se mýlila!

V roce 2003 jsme se vrátili s rodinou domů na Moravu. Na jaře roku 2007 mě Bůh povolal k následování svatého Františka z Assisi. V té době jsem nevěděla nic o existenci Sekulárního františkánského řádu. Stalo se to krátce poté, co jsem prožila velké setkání s Boží láskou – v noci poslední den roku L. P. 2006. Procházela jsem tenkrát obtížným životním obdobím. Když v domě už všichni spali, přišla jsem do podkroví a zapnula počítač. Nahodile jsem pročetla články, až jsem se zastavila u jednoho s nadpisem „Křest Duchem dnes“, pod nímž byl uveden autor P. Michael Slavík. Po přečtení jsem zapochybovala, jestli je to vůbec katolický kněz - vždyť jsem pokřtěná, biřmovaná, ale tady stálo něco zcela nového. Vypnula jsem počítač, v hlavě jako v úlu... jen jsem v modlitbě zoufale zvolala: „Jestli je pravda, co ten kněz píše, tak mně to, Bože, všechno dej a naplň mě Duchem!“ A Bůh dal. Moje modlitba se proměnila, plynula s lehkostí vánku a přišel hluboký pokoj a nezměrná radost. Zakrátko mně Pán ukázal na svatého Františka z Assisi, o kterém jsem mnoho nevěděla. Několik měsíců jsem zvažovala, co s tím a přitom četla knihy o svatém Františkovi. Také jsem na internetu našla texty o františkánské spiritualitě a to mě tak uchvátilo, že jsem na nic nečekala a napsala jsem email do nedalekého františkánského kláštera v Uherském Hradišti. Odepsal mně otec Augustin Navrátil OFM a pozval mě do místního bratrského společenství Sekulárního františkánského řádu. Má představa o nabídnuté cestě byla ještě nejasná.

Na začátku to nebylo vůbec růžové. Když jsem přišla poprvé na františkánské setkání, bylo mi něco přes 40 let. Téměř všichni byli mnohem starší než já, a co víc, mé nadšení a rozlet srazila tradice a rutina, v jejímž duchu se setkání neslo. Zaskočilo mě to. Bůh se neplete, ale splést jsem se mohla já a třeba jsem všechno špatně pochopila. A tak jsem si to s Ním musela vyříkat. Vlastně jsem mluvila jen já a Pán mlčel. Když jsem skončila, neřekl nic, ale ukázal mně v srdci nádheru celé široké františkánské rodiny od svatého Františka napříč stoletími na celém světě. A znovu přišla radost, kterou jsem už předtím poznala, že bych od ní tancovala - tenkrát i nyní, kdykoliv si na to vzpomenu. Bůh si nás bláznivě zamiloval, povolal Františka a Kláru, tisíce dalších ve světě za těch 800 let a děje se tak dodnes. Toužím nesmírně po setkání se všemi bratry a sestrami, toužím podívat se jim do tváře, obejmout je - všechny ty františkánské Boží přátele, jež jsou i mými přáteli. Byli jsme z Boží milosti pomazáni nesmazatelným znamením skrze své řádové sliby. To znamení je trvalé, nesmyje ho déšť ani jiná voda. Již tady na zemi je františkánské bratrství jedinečné a krásné, což teprve představa nebeského setkání...

Co se změnilo v mém životě po mém pravém obrácení? Celý můj život, úplně a zcela. Zvláště ten uvnitř, v srdci. Před tím jsem žila ve světě, nyní také fyzicky žiji ve světě, ale stalo se něco ohromného, co způsobuje, že nejsme z tohoto světa. Jak zaznamenává prorok Jeremiáš: „Vložím svůj Zákon do jejich nitra a vepíši jim ho do srdce.“ (Jer 31, 33) Od toho okamžiku obrácení stále víc a víc roste má touha po Božích cestách, po tom být s Pánem, dělat mu radost, nezraňovat ho. Velmi toužím jít cestou svatosti, třebaže vyžaduje úsilí

a vytrvalost. Ale Pán je stále se mnou, vede mě za ruku, mohu se o Něho opřít, když klopýtám. To On mě provedl údolím temné rokle a je stále připravený ku pomoci. To On mně dal bratry a sestry, velkou františkánskou rodinu, jež je mi vzácným pokladem už tady na zemi. Píši zde o své osobní cestě, chci ovšem, aby zaznělo, že současně s touto mojí cestou posvěcuje Bůh celou moji rodinu, provází ji svým požehnáním a milostí.

13. prosince L.P. 2008 jsem vstoupila do noviciátu. Odpoledne mě doma v podkroví, ještě v opojení, dvakrát zazvonil telefon. Věděla jsem, že tam, na Pavlově ostrově, na Maltě, na mě v klášteře pamatují v modlitbě. Telefonoval mně Fr. Mario Attard OFM^{Cap.}, se kterým jsme se potkali v Jeruzalémě. Společná modlitba na Golgotě u Božího hrobu stojí na počátku našeho přátelství. Druhý telefonát byl také z Malty od Sr. Rose Therese Ellis, představené kláštera klarisek v St. Julian's, které důvěrně říkám maminka Terezka. Sestry svaté Kláry sem přišly na začátku první světové války. Mnohé z nich jsou staříčky a na jejich černých plátěných závojích je zřetelně znát zub času, jak tkanina během let průhlední. Mají ale i nová povolání, mladé sestry. Schází se v krásné kapli, která mi připomíná domov při pohledu na Pražské Jezulátko, které obdržely sestry darem při zakládání kláštera.

9. října L. P. 2010 přicházím v ranních hodinách do malé světnice v klauzurní části františkánského kláštera za starým nemocným knězem P. Vojtěchem Janem Markem OFM. Rozmlouváme spolu krátce a při loučení mně tento drahý kněz říká: „Děkuji za dar života. Ty máš dnes řeholní sliby a já mám narozeniny.“ Nevěděla jsem, že má narozeniny, nikdy mi to neřekl a já se nezeptala... V tu chvíli jsem byla plná vděčnosti Bohu, že mě vzbudil tu noc před mými sliby, kdy se moje myšlenky ubíraly k otci Vojtěchovi, že mu mám něčím udělat radost. Nic mě nenapadlo, tak jsem se mu uprostřed noci napsala dlouhý dopis. Předala jsem mu to psaní, o kterém jsem nevěděla, že bude dárkem k narozeninám. Pak jsme si dali vzájemně křížek na čelo a odešla jsem vstříc slibům, k nimž mě provázela slova z knihy proroka Izaiáše: „Tvé uši zaslechnou slovo pronesené za tebou: Toto je cesta, jděte po ní, ať jdete napravo či nalevo.“ (Iz 30, 21)

Poté, co se Bůh ke mně sklonil a navštívil mě svým Duchem, povolal mě do Sekulárního františkánského řádu, mi dal ještě jeden dar - dar modlitby za rodinu. Zase v tom hrál úlohu prorok Izaiáš, kterého jsem si zvlášť oblíbila: „Na tvých hradbách, Jeruzaléme, jsem ustanovil strážce, po celý den a po celou noc ať nikdy nejsou zticha. Vy, kteří připomínáte Hospodina, nedopřávejte si klidu! Nedopřávejte mu klidu, dokud nepostaví Jeruzalém, dokud mu nevrátí v zemi chvalozpěv.“ (Iz 62, 6- 7) Od té doby nechci už nikdy mlčet o Boží lásce a chci celým svým bytím 'stát na jeruzalémských hradbách', nedopřávat si klidu, dokud nebude postavený nebeský Jeruzalém... A když se mně dostalo milosti Ducha svatého, nemohu a nechci jinak, než být služebníkem Kristova evangelia ve světě.

Odjet jen tak od rodiny a od práce na několik měsíců do ciziny, není obvyklé. Pro cestu jsem se rozhodovala celý rok. Za pomoc s rozlišováním vděčím na samém sklonku jeho života otci Vojtěchovi Janu Markovi a za rozhodnutí vycestovat Jiřímu Vyšohlídovi, který mě v té době doprovázel na duchovní cestě. Při společné modlitbě mi ukázal na slovo v Písmu v Izaiášovi 58. kap,12. verš a to mně otevřelo cestu. V únoru 2012 jsem předala vedení jazykové školy kolegyni a odletěla s požehnáním manžela a rodiny do Svaté země. Modlit se za rodinu, co jsem nechala na čas doma, i za tu, která žije ve svatém městě Jeruzalém, touží a volá po lásce, leč s pravou Láskou se jaksi mívá. Za rodinu, do které jsem se přivdala, rodinu vláčenou útrapami své doby, za její děti, rodiče i prarodiče, jimž byl život

násilně vzat v koncentračním táboře v Osvětimi, a kterou mi několikrát za den, když jdu doma po schodech dolů či nahoru, připomíná obrovský obraz s předválečnými portréty Hanuše Reichsfelda, mého tchána, který jako jediný z nejbližší rodiny přežil holocaust díky jedné náhradní rodině v Anglii, a jeho sestry Evy Reichsfeld, která zemřela v plynu v koncentračním táboře Osvětim v pouhých 19 letech. Věřím, že On, Kristus Ježíš, pocházející tak jako oni ze stejného izraelského lidu, bude také jejich spasením.

Zvláštní místo v mém srdci má klášter svaté Kláry v Izraeli, v západní části Jeruzaléma, jež stojí u rušné cesty vedoucí do Betléma. Za necelou desítku let, co se tam vracím, byly některé sestry poslány na jiné místo ve světě, jiné zase přišly. Jejich klášter lemuje dlouhá bílá zeď, za kterou je zahrada a dva domy - ten větší s kaplí je domovem sester a do toho menšího přijímají poutníky z celého světa. A ještě jedno místo je ve Svaté zemi, kam se ráda vracím. Je ve staré části Tel Avivu - Jaffě, totiž do františkánského kostela svatého Petra. Kousek od něj dodnes stojí u moře dům Šimona koželuha, u kterého Petr bydlel. Ve farnosti sloužil léta Fr. Peter Ashton OFM, který je původem Angličan. Tento vzácný františkánský kněz mi velmi pomohl modlitbou i radou v čase mého tříměsíčního pobytu ve Svaté zemi.

Poslední dobou většinou cestuji do Svaté země s malou skupinou poutníků. Na podzim roku 2016 jsme přišli znavení a hladoví do Betléma, kde jsme vstoupili do velké, ale téměř plné jídelny františkánského poutního domu, v němž se právě podával oběd. Náš milý malý bratr Antonín Klaret Dabrowski OFM na dotaz, že bychom si rádi koupili oběd, byl přijat slovy: „Co byste platil, Padre, vždyť jste přišel domů!“ Bratr Antonín je radostný františkán a rád si povídá s lidmi, tak se dal do řeči se skupinou poutníků u vedlejšího stolu. Zjistil, že jsou to františkáni terciáři z Chile i s jejich národní ministryní Catalinou Valenzuela. Řekl jim, že on má u stolu terciáře z Česka také s národní ministryní. Bratři a sestry začali tleskat a my dvě jsme šly k sobě, abychom se objaly. V tu dojemně radostnou chvíli mi bylo zase o něco lehčí břemeno ministrování, které pro mě není vůbec lehké, ale tam, v Betlémě, jsem si znovu uvědomila, že se nemusím obávat, vždyť koná stejně všechno Pán sám, jen potřebuje něčí ruce, nohy, ústa...

Sestra Encarnita del Pozo ze Španělska, když v roce 2014 předávala službu generální ministryně OFS, zanechala našemu řádu priority - v Assisi řekla, že nedostatek autentické konverze je jedním z nejdůležitějších problémů, se kterým jsme v našem řádu konfrontováni. Krátce předtím jsme dostali vánoční dárek od papeže Františka v podobě apoštolské exhortace Evangelii Gaudium, ve které nás vybízí, abychom přemýšleli o Duchu svatém, abychom se mu zcela oddali. Žádá nás, abychom se nebáli novosti, ale otvírali se novým Božím překvapením. Svatý František nám dává napomenutí, abychom nade všechno toužili mít Ducha Páně a jeho svaté jednání (Řehole sv. Františka 10,8). Také jako náš Otec František z Assisi toužím především mít Ducha Páně a jeho svaté jednání a s tímto jeho poselstvím přicházím k bratrům a sestrám do Sekulárního františkánského řádu a na všechna místa, kam mě Pán zavolá. Ve svém životě jsem zakusila, že Ježíš je skutečně ten, který nejen v době apoštolů, ale i dnes rozvazuje a osvobozuje, těší, obvazuje rány, hojí a uzdravuje, dává trvalou radost a pokoj. Je pro mne opravdový přítel tady a teď - Emanuel, živý Bůh.

Hana Brigita Reichsfeld OFS
MBS Uherské Hradiště